

- 2) Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że należy stwierdzić nieważność europejskiego nakazu aresztowania, gdy nie jest on oparty na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu. Pojęcie to dotyczy krajowych środków przyjętych przez organ sądowy w ramach ścigania i aresztowania osoby objętej postępowaniem karnym w celu postawienia jej przed sądem dla celów przeprowadzenia czynności postępowania karnego. Do sądu odsyłającego należy zbadać, czy krajowe postanowienie o postawieniu zarzutów takie jak to, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania rozpatrywany w postępowaniu głównym, wywołuje takie skutki prawne.
- 3) W wypadku braku przepisów w ustawodawstwie wydającego nakaz państwa członkowskiego przewidujących sądowy środek odwoławczy mający na celu kontrolę warunków, w jakich europejski nakaz aresztowania został wydany przez organ, który – uczestnicząc w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego – sam nie jest sądem, decyzją ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że umożliwia ona sądowi krajowemu rozpatrującemu środek zaskarżenia mający na celu kwestionowanie zgodności z prawem utrzymania tymczasowego aresztowania osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego na podstawie aktu krajowego – którego nie można zakwalifikować jako „[krajowego nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej – i w ramach którego to środka zaskarżenia podniesiono zarzut dotyczący nieważności tego europejskiego nakazu aresztowania w świetle prawa Unii, uznanie się za właściwy do przeprowadzenia takiej kontroli ważności.

Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one, by stwierdzenie przez sąd krajowy – zgodnie z którym rozpatrywany europejski nakaz aresztowania został wydany z naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej, ponieważ nie opiera się on na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu – skutkowało uwolnieniem tymczasowo aresztowanej osoby po przekazaniu jej przez wykonujące nakaz państwo członkowskie państwu członkowskiemu wydającemu nakaz. W konsekwencji do sądu odsyłającego należy rozstrzygnięcie, zgodnie z jego prawem krajowym, jakie skutki brak takiego aktu krajowego, jako podstawy prawnej rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania, może wywołać w odniesieniu do postanowienia o utrzymaniu tymczasowego aresztowania oskarżonej osoby.

(¹) Dz.U. C 390 z 16.11.2020.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited / Austrian Airlines AG**

(Sprawa C-264/20)

(2021/C 72/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Limited

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nadzwyczajna okoliczność zachodzi, gdy odwołanie lotu jest spowodowane tym, że inny samolot jest wypychany spod wyjścia dla pasażerów znajdującego się naprzeciwko i uszkadza przy tym ster wysokości samolotu przewidzianego do wykonania odwołanego później lotu?

- 2) Czy art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który twierdzi, że przyczyną odwołania było zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, może powołać się na przewidzianą w art. 5 ust. 3 rozporządzenia okoliczność zwalniającą z odpowiedzialności, jeżeli jednocześnie jest w stanie udowodnić, że również w przypadku zmiany rezerwacji na przewóz zastępczy nie można było zapobiec skutkom odwołania występującym po stronie danego pasażera?
- 3) Czy zmiana rezerwacji, o której mowa w pytaniu drugim, musi spełniać dalsze kryteria czasowe lub jakościowe, w szczególności kryteria wskazane w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) lub art. 8 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 261/2004?

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) orzekł, co następuje:

1. Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że kolizja między sterem wysokości samolotu stojącego na stanowisku postojowym a wingletem samolotu innej linii lotniczej, spowodowana przemieszczaniem się tego ostatniego, jest objęta pojęciem „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu.
2. Artykuł 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że – w wypadku odwołania przewidzianego pierwotnie lotu ze względu na zaistnienie nadzwyczajnej okoliczności – zmiana przez przewoźnika lotniczego planu podróży pasażera na lot prowadzący tego pasażera do miejsca docelowego w następny dzień po dniu przewidzianym pierwotnie stanowi „racjonalny środek”, zwalniający tego przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 5 ust. 1 lit. c) i w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, chyba że istniała inna możliwość bezpośredniej lub łączonej zmiany planu podróży w ramach lotu wykonywanego przez niego samego lub przez każdego innego przewoźnika lotniczego, zapewniającego wcześniejsze dotarcie do miejsca docelowego niż w przypadku kolejnego lotu zainteresowanego przewoźnika lotniczego, z wyjątkiem sytuacji gdy ten ostatni wykaze, że dokonanie takiej zmiany planu podróży stanowiłoby dla niego poświęcenie, jakiego nie można od niego wymagać, mając na uwadze możliwości jego przedsiębiorstwa w danym momencie, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 maja 2020 r. w sprawie T-141/19, Sabo i in. / Parlament i Rada, wniesione w dniu 2 lipca 2020 r. przez Petera Sabo, Lesoochranárske zoskupenie VLK, Hassa Krulla, 2 Celsius, Bernarda Aurica, Tony’ego Lowesa, Kenta Robersona, Hiite Maja SA, Association de lutte contre toutes formes de Nuisance et de Pollutions sur les communes de Meyreuil et Gardanne (ALNP Meyreuil – Gardanne), Friends of the Irish Environment CLG

(Sprawa C-297/20 P)

(2021/C 72/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Peter Sabo, Lesoochranárske zoskupenie VLK, Hasso Krull, 2 Celsius, Bernard Auric, Tony Lowes, Kent Roberson, Hiite Maja SA, Association de lutte contre toutes formes de Nuisance et de Pollutions sur les communes de Meyreuil et Gardanne (ALNP Meyreuil – Gardanne), Friends of the Irish Environment CLG (przedstawiciele: R. Smith i C. Day, Solicitors; P. Lockley i B. Mitchell, Barristers oraz D. Wolfe QC)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej